

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **PHARMAWEX s. r. o.**, se sídlem Novoměstská 960, Chrudim, zastoupený Mgr. Danielem Bartošem, advokátem se sídlem Bílinská 1147/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 2. 2022, č. j. 52 Af 41/2021 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. 943947/21/2804-50523-609161, žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení za pozdní úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období října 2020 ve výši 7 463 Kč. Důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění žalovaného, že žalobce v posledních třech letech před podáním žádosti závažně porušil daňové právní předpisy ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, neboť z daňového spisu vyplývá, že (i) nepodal včas řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018, pročež mu žalovaný doručil dne 9. 8. 2019 výzvu k podání daňového tvrzení č. j. 1361406/19/2804-50523-609300, (ii) nepodal včas řádné daňové

přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen roku 2019, pročez mu žalovaný doručil dne 3. 10. 2019 výzvu k podání daňového tvrzení č. j. 1619212/19/2804-50523-609300 a (iii) nepodal včas řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019, pročez mu žalovaný doručil dne 19. 10. 2020 výzvu k podání daňového tvrzení č. j. 1640922/20/2804-50523-609161. Posledně uvedené přiznání k dani žalobce až do okamžiku vydání rozhodnutí žalovaného nepodal.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud v první řadě konstatoval, že nepřihlížel k námitkám žalobce uplatněným po uplynutí lhůty k podání žaloby. V opačném případě by překročil rámec přezkumné činnosti podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Nezabýval se proto námitkou, že žalovaný pochybil, jestliže při posouzení žádosti odkázal na neaktuální pokyn Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-45, ze dne 23. 6. 2020, č. j. 34006/20/7700-10123-050167 (dále jen „*Pokyn GFŘ-D-45*“).

[4] Stran věcného posouzení krajský soud upozornil, že institut prominutí daně a jejího příslušenství je judikaturou vnímán jako výjimečné osvobození od daňové povinnosti, a proto není na prominutí právní nárok. To uvádí také důvodová zpráva k § 259 daňového řádu. Daňový subjekt má (kromě běžných procesních práv) nanejvýš právo, aby bylo správní uvážení, užití při vyřízení jeho žádosti, učiněno v zákonných mezích a nedošlo k jeho zneužití.

[5] V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce splnil formální předpoklady pro případné prominutí úroků z prodlení podle § 259b odst. 1 daňového řádu, nicméně sporným je splnění negativní podmínky podle § 259c odst. 2 téhož zákona, tedy zda žalobce nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních třech letech závažným způsobem neporušili daňové nebo účetní právní předpisy. Úkolem žalovaného bylo v první řadě vyložit neurčitý právní pojem „*závažné porušení daňových nebo účetních předpisů*“ a posoudit jej ve vztahu k chování žalobce. K tomu krajský soud podotknul, že mu nepřisluší, aby nahradil správní orgán a vlastní úvahou obsah neurčitého právního pojmu vymezil. Obsah neurčitého právního pojmu žalovaný objasnil odkazem na čl. III. 2. A. odst. 1 až 9 pokynu GFŘ-D-45, jenž vymezuje typová jednání, která jsou správcem daně dlouhodobě hodnocena jako *závažné porušení daňových předpisů*. Žalobce opakovaně nepodal včas daňové přiznání, a proto byl ke splnění této povinnosti vyzván správcem daně. Toto jednání vyhodnotil žalovaný jako *závažné porušení daňových předpisů* ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu. Tomuto závěru krajský soud přisvědčil. Žalobce totiž v žalobě nepředložil argumenty zpochybňující závěr žalovaného, pouze uvedl, že „*případná porušení jeho povinností nejsou natolik závažná*“.

[6] Pro úplnost krajský soud dodal, že žalovaný nepochybil, jestliže v odůvodnění rozhodnutí vycházel z pokynu GFŘ-D-45, neboť v první řadě odkázal na ustanovení § 259c odst. 2 daňového řádu. Pokyny Generálního finančního ředitelství jsou vhodným vodítkem pro výklad neurčitých právních pojmů, neboť vymezují typová jednání, která Generální

pokračování

finanční ředitelství dlouhodobě považuje za *závažná porušení daňových nebo účetních předpisů*. Přestože se nejedná o obecně závazný právní předpis, nelze žalovanému vytýkat, že se pokynem řídil, jestliže tento nebyl v rozporu se zákonem. To však žalobce netvrdil a ani krajský soud k takovému závěru nedospěl. S odkazem na judikaturu kasačního soudu krajský soud konstatoval, že pokyny řady D jsou pro správní orgány obecně závazné, protože nebyl postup žalovaného nepředvídatelný, resp. nezasáhl do legitimního očekávání žalobce. Pro posouzení věci je významné pouze to, zda bylo možné považovat skutečnosti uvedené žalovaným za *závažné porušení daňových nebo účetních předpisů*, bez ohledu na to, jak tyto důvody vykládá metodický pokyn. Krajský soud neměl pochybnosti o správnosti vyhodnocení závažnosti minulých pochybení žalobce ze strany žalovaného.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení zásady rovnosti podle § 6 odst. 1 daňového řádu, neboť postup žalovaného nelze označit za diskriminační, ostatně ani žalobce nepoukázal na konkrétní subjekt, který by se nacházel v obdobné situaci a s nímž by žalovaný bez objektivního a rozumného odůvodnění zacházel odlišně. Shledal také nepřipadným odkaz žalobce na bod VIII. Rozhodnutí ministryně financí o prominutí daně, příslušenství daně a správních poplatků z důvodu mimořádné události ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15195/2020/3901-4. Toto ustanovení na případ žalobce nedopadá, neboť se týká pouze subjektů, jimž bylo podle § 156 daňového řádu povoleno posečkání úhrady daně.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítá, že žalovaný založil svůj závěr o předchozím závažném porušení daňových předpisů výhradně na Pokynu GFŘ-D-45. Pokyn podle něj nezohledňuje specifické okolnosti případů a naplnění v něm uvedených hypotéz neznamená samo o sobě možnost jeho aplikace. V žádosti specifikoval, že její důvodnost spatřuje v sociálně-ekonomických potížích způsobených opatřeními nařízenými v souvislosti se šířením SARS-Covid-2 (od jara 2020). Krajský soud nekorektní postup žalovaného přehlédl, resp. se spokojil s interpretací neurčitého právního pojmu dle Pokynu GFŘ-D-45, protože nenapravit chybný závěr žalovaného o naplnění vylučující podmínky ve smyslu § 259 odst. 2 daňového řádu. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek krajského soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 52 Af 45/2020 - 38.

[10] Stěžovatel zastává názor, že při ústním jednání nerozšířil žalobní argumentaci k námitce porušení zásady dle § 8 odst. 2 daňového řádu, pouze podpořil argument, že správce daně nezohlednil okolnosti případu stěžovatele a postupoval odlišně než u jiných daňových subjektů. Žalovaný neobjasnil, proč na základě Pokynu GFŘ-D-45 vyloučil možnost prominutí příslušenství daně.

[11] Stěžovatel dále vytýká žalovanému, že nezohlednil okolnosti pandemické situace, v níž stěžovatel nedisponoval externími účetními, protože nemohl včas podat přiznání k dani z příjmu právnických osob za období roku 2019. Stěžovatel se proto nedopustil *závažného porušení daňových předpisů*. Pandemickou situaci nezohledňuje ani Pokyn GFŘ-D-45. V důkazní nouzi stěžovatele měl jeho tvrzení žalovaný důkazními prostředky vyvrátit.

Žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou rovnosti a krajský soud tento vadný postup aproboval.

[12] Stěžovatel také namítá, že žalovaný aplikoval na případ žalobce neúčinný Pokyn GFŘ-D-45, neboť ten byl zrušen Pokynem GFŘ-D-47 ze dne 8. 3. 2021, č. j. 15921/21/7700-10123-050167 (dále jen „*Pokyn GFŘ-D-47*“). Přestože jsou pokyny Generálního finančního ředitelství pouhou metodickou pomůckou, nemohl žalovaný v důsledku použití nesprávného pokynu posoudit žádost stěžovatele jako v případě jiných žadatelů, čímž porušil zásadu rovnosti a jednotného přístupu. Krajský soud pochybil, neboť postup žalovaného nepovažuje za vadný.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že Pokyn GFŘ-D-45 je pro správce daně základním pilířem pro tvorbu správní praxe a tento pokyn je v souladu se zákonem. Pokyny řady D jsou obecně pro správní orgány závazné (k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012 – 49). Ve čl. III. 2. A. Pokynu GFŘ-D-45 jsou vymezena typová jednání, která jsou obecně dlouhodobě hodnocena jako závažná porušení daňových a účetních předpisů, pro která nelze prominout příslušenství daně. Žalovaný zastává názor, že přihlédl k okolnostem případu stěžovatele. Pandemickou situaci nelze považovat za objektivní důvod, který vedl k porušení jeho povinnosti podat přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019. Stěžovatel daňové přiznání i přes výzvu žalovaného nepodal. Stěžovatel neobjasnil, proč nepodal včas přiznání k dani za toto období. Žalovaný závěrem uvádí, že se změny obsažené v Pokynu GFŘ-D-47 netýkaly definice *závažného porušení daňových nebo účetních předpisů* oproti Pokynu GFŘ-D-45.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve věnoval pozornost otázce přípustnosti námitek v kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem nenamítal, že žalovaný porušil zásadu rovnosti tím, že nevyvrátil důkazními prostředky námitku stěžovatele (že Pokyn GFŘ-D-45 nezohledňuje pandemickou situaci), který byl v důkazní nouzi. Obdobně stěžovatel nenamítal, že Pokyn GFŘ-D-45 nezohledňuje pandemickou situaci. Nejvyšší správní soud k těmto námitkám tudíž pro jejich nepřípustnost nepřihlédl.

pokračování

[17] Stěžovatel dále v kasační stížnosti argumentuje, že měl žalovaný přihlédnout k okolnostem, které mu bránily ve včasné podání daňového přiznání, tedy k personálním komplikacím zapříčiněným pandemií SARS-CoV-2, a že žalovaný vycházel z neaktuálního pokynu Generálního finančního ředitelství. Tyto námitky však nemají svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní mohly být uplatněny. Stěžovatel se svoji žalobní argumentaci pokusil rozšířit až replikou k vyjádření žalovaného doručenou krajskému soudu dne 31. 1. 2021. Právě toto vyjádření obsahovalo argumentaci odpovídající části kasačních námitek (ohledně nepodání přiznání k dani pro nedostatek externího personálu a aplikace neaktuálního Pokynu GFŘ-D-45). Tato argumentace byla uplatněna po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo dle doručky založené ve správním spise doručeno zástupci stěžovatele do datové schránky dne 12. 5. 2021, a posledním dnem lhůty pro podání žaloby a řádné uplatnění žalobních bodů v souladu s § 71 odst. 2, větou třetí s. ř. s., tak bylo pondělí 12. 7. 2021. Tato argumentace nemůže být přípustnou kasační námitkou, neboť nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je dána i v případech, v nichž stěžovatel námitku sice před krajským soudem uplatnil, avšak učinil tak až po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Krajský soud v odstavci 18 napadeného rozsudku správně konstatoval, že námitka ohledně aplikace neaktuálního pokynu GFŘ-D-45 byla uplatněna zjevně opožděně.

[18] V souvislosti s pandemickou situací poukazoval stěžovatel v žalobě toliko na nepříznivou ekonomickou situaci, kterou odůvodňoval podání žádosti o prominutí úroku z prodlení. Konkrétně uvedl, že *„[d]ůvodem podání žádosti o prominutí úroků z prodlení bylo utlumení ekonomického života v České republice v přímém důsledku přijatých krizových opatření vydaných Vládou ČR nebo jinými ústředními správními orgány v souvislosti s pandemií koronaviru označovaného jako SARS-CoV-2. V souvislosti s výše nastíněnou ekonomickou situací neměl žalobce dostatek finančních prostředků k úhradě příslušné daně z přidané hodnoty ve lhůtě splatnosti. (...) V situaci, kdy je podnikání žalobce výrazně omezeno zásahem orgánů veřejné moci, nelze klást žalobci k tíži, že byl jako řádný hospodář nucen poměřit rizika, která vyplývala z jednotlivých postupů v dané situaci a rozhodnout, které platby provede prioritně, ať už se jedná o úhradu mezd zaměstnanců nebo právě o úhradu daně ve lhůtě splatnosti, a to jak ve vztahu k možnému vzniku újmy či dokonce obrožení solventnosti.“* Je tedy patrné, že argumentaci týkající se nedostatku personálu v souvislosti s pandemií stěžovatel neuplatnil ve lhůtě dle § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. Ani tato argumentace tak není přípustnou kasační námitkou. Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud pochybil, jelikož v napadeném rozsudku výslovně neuvedl důvody, pro které k tomuto žalobnímu bodu nepřihlédl. Toto pochybení však nedosahuje takové intenzity, aby způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; námitky byly uplatněny více než šest měsíců po skončení lhůty pro podání žaloby, tedy zjevně opožděně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 3 Afs 409/2019 - 34).

[19] Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, anebo ze dne

29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu“ (viz usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti, neboť (kromě výše popsaných nepřipustných námitek) významná část jejího textu je doslovným přepisem textu žaloby. Ve zbytku stěžovatel žalobní argumentaci převážně opakuje nebo přebírá text odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá (obdobně jako v žalobě) zejména nesprávnost postupu žalovaného, k čemuž stroze doplňuje, že krajský soud tento postup „nenapravit“. Stěžovatel tak polemizuje se závěry krajského soudu jen okrajově nebo s nimi nepolemizuje vůbec.

[20] Stěžovatel namítá, že krajský soud měl připustit jeho argumentaci, vznesenou při ústním jednání, ohledně povinnosti žalovaného vyhodnotit skutkové okolnosti projednávané věci. Touto argumentací totiž pouze podpořil v žalobě uplatněnou námitku, že žalovaný nepostupoval dle všech okolností individuálního případu a postupoval odlišně, než u jiných daňových subjektů, čímž byla narušena zásada rovnosti. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť stěžovatel výše uvedenou argumentaci při ústním jednání vůbec neuplatnil. Krajský soud stěžovateli vytýkal, že rozšířil žalobní argumentaci o tvrzení, že žalovaný aplikoval při výkladu pojmu „závažné porušení daňových předpisů“ neaktuální Pokyn GFŘ-D-45. Závěry krajského soudu se nevztahovaly na rozšíření argumentace ve vztahu k povinnosti žalovaného vyhodnotit skutkové okolnosti případu stěžovatele. Stěžovatel tedy brojí proti závěrům, které krajský soud vůbec nevyslovil.

[21] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud pominul vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Přestože stěžovatel nenamítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v žalobě, krajský soud by musel k takové vadě přihlídnout z úřední povinnosti, v opačném případě by totiž nebylo možné věcně přezkoumat rozhodnutí žalovaného.

[22] Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaný na základě Pokynu GFŘ-D-45 vyloučil možnost prominutí příslušenství daně, přičemž podrobně nevysvětlil, proč tak učinil. Tomuto tvrzení nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se s relevantní argumentací stěžovatele a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Žalovaný založil své úvahy o porušení povinností vyplývajících z daňových předpisů na dikci Pokynu GFŘ-D-45, pod kterou podřadil zcela konkrétní jednání stěžovatele v minulosti. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jaký vzal v potaz skutkový stav a jakými okolnostmi případu se zabýval. Mimo jiné také zvážil, zda nelze prominout úrok z prodlení s ohledem na situaci v období šíření koronaviru SARS-CoV-2 v souladu s Pokynem Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-44 ze dne 16. 3. 2020, č. j. 18787/20/7700-10123, k promíjení úroku z prodlení, úroku z posečkané částky a pokuty za nepodání kontrolního hlášení. Prominutí neshledal možným, neboť stěžovatel věrohodně neprokázal, že bylo prodlení důsledkem působení mimořádných opatření. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pouhý nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým žalovaný posoudil některou z okolností případu, nemá za následek

pokračování

nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud tudíž nepochybil, neshledal-li rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

[23] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil, zda žalovaný vyložil neurčitý právní pojem „závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů“ v souladu se zákonem. Tato námitka však není důvodná. Žalovaný nepochybil, vycházel-li při výkladu předmětného pojmu z dikce Pokynu GFŘ-D-45, neboť, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 – 47, smyslem pokynu řady D je „zajistit jednak jednotu v rozhodování a jednak právní jistotu daňových subjektů, kteří žádají o prominutí příslušenství daně. Lze přisvědčit stěžovateli, že tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit; na druhou stranu však správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených.“ Obdobný závěr, opřený o relevantní judikaturu (již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 80/2012 – 49 a další), vyslovil krajský soud v odstavcích 32 – 33 napadeného rozsudku. Aplikace pokynu by byla nepřípustná pouze za předpokladu, že by byl pokyn v rozporu se zákonem, nicméně, jak uvedl krajský soud, stěžovatel jeho nezákonnost nenamítal v žalobě, a ani krajský soud takový rozpor neshledal. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud v rozsudku č. j. 52 Af 45/2020 – 38, na který odkazuje stěžovatel, nedospěl k odlišnému závěru; citovaný rozsudek je naopak v souladu s argumentací krajského soudu vyslovenou v napadeném rozsudku.

[24] Pokud se stěžovatel domnívá, že měl žalovaný interpretovat neurčitý právní pojem „závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů“ ve světle okolností nastíněných v žádosti o prominutí úroků z prodlení, pomíjí skutečnost, že žalovaný spatřoval porušení povinností stěžovatele v tom, že opakovaně řádně nedoložil daňové přiznání. S nesplněním této povinnosti nijak nesouvisí v žádosti stěžovatele tvrzené sociálně-ekonomické potíže, které jej údajně postihly v souvislosti s šířením koronaviru SARS-CoV-2 a v jeho důsledku přijatých opatření, a kterými se snažil odůvodnit, proč daň v předepsané lhůtě neuhradil. Tento nedostatek ve své argumentaci se stěžovatel pokusil zhojit po uplynutí lhůty k podání žaloby v rámci repliky k vyjádření žalovaného k žalobě (viz odstavec [18] výše). Stěžovatel navíc ignoruje závěr krajského soudu vyslovený v odstavci 30 napadeného rozsudku, že závažné porušení daňových právních předpisů stěžovatelem vylučuje bez dalšího možnost prominutí příslušenství daně, takže bylo nadbytečné zabývat se důvody uvedenými v žádosti, resp. okolnostmi rozhodnými pro stanovení rozsahu prominutí příslušenství; k tomu krajský soud odkázal na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 80/2012 – 49. S tímto závěrem stěžovatel nepolemizuje, pouze obecně opakuje, že měl žalovaný přihlédnout k okolnostem, kterými stěžovatel odůvodnil svoji žádost. Závěry krajského soudu nemůže zpochybnit ani odkaz stěžovatele na rozsudek krajského soudu č. j. 52 Af 45/2020 – 38, neboť v tehdy projednávané věci byla (meritorně) posouzena žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení, tedy ospravedlnitelnost důvodu k prodlení žalobce se zaplacením daně podle § 259b daňového řádu, nikoli splnění negativní podmínky podle § 259c odst. 2 téhož zákona.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. října 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu